

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 9516/19
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ... , чији је пуномоћник Борко Васојевић, адвокат из Београда, Страхињића Бана 73, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције, Београд, ради поништаја решења, број 6541 од 23.05.2019. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције, Београд, број 6541 од 23.05.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, филијале за Град Београд, број 182.9-6 28/18 од 07.02.2019. године, којим је ставом првим диспозитива, тужилји, кориснику старосне пензије, одређен од 30.09.2018. године нов износ пензије од 42.519,45 динара, ставом другим је одређено да ће се исплата пензије вршити од 30.09.2018. године, уз обрачун исплаћених износа пензије по решењу број 068777 од 14.10.2013. године, а ставом трећим одређено је да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 14.06.2019. године, тужилја је оспорила решење туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да првостепеним решењем од 07.02.2019. године, није правилно обрачунат лични

коэффицијент и лични бод, а самим тим ни висина старосне пензије за период од 1971-1973, 1985, 1991-1998. и 2012. године, јер за корисника за кога у матичној евиденцији нису утврђени подаци за поједине календарске године, за израчунавање годишњег личног коэффицијента узима се просечна годишња нето зарада запослених у Републици Србији за период од 01.01.1970.-31.12.1992. године и износ гарантоване зараде за период од 01.01.1994.-31.12.1998. године. Указује да је, првостепеном органу, доставила доказе о извршеним уплатама доприноса број 07254006992, потврде о поднетим пријавама - одјавама са осигурања достављене 05.12.2001. године под бројем 1891 и пријаву под бројем 1892 од дана 05.12.2001. године. Како првостепени орган није узео у обзир наведене доказе, учинио је повреду члана 85. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Сматра да првостепени орган неосновано закључује да се не могу прихватити приложени докази и да није јасно из којих разлога првостепени орган није прихватио приложене доказе имајући у виду да се истим доказује постојање пријава - одјава са осигурања, који су од значаја за правилно утврђивање висине старосне пензије. Осим наведеног, указује да тужени није извршио увид у матичну евиденцију како би правилно утврдио стаж осигурања са утврђеним личним доходком. Сматра да је првостепени орган био дужан да у складу са одредбом члана 127. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, електронским путем из службених евиденција државних органа и организација, преузме све податке који утичу на стицање, коришћење и престанак права. Како ни тужени орган није утврдио чињенично стање, предлаже да Суд тужбу уважи, поништи ожалбено и оспорено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, као и да обавезе туженог да тужили надокнади трошкове управног спора колико буду изнели.

У одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган, увидом у списе предмета, утврдио да је тужили право на старосну пензију утврђено од 01.01.2013. године, привременим решењем Филијале Врање, број 181.7-1 1722/13 од 14.10.2013. године, да су наведеним решењем, годишњи лични коэффицијенти за период од 1971-1973, 1985. и 1991-1998. године утврђени на начин прописан чланом 66. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и да је захтевом од 11.12.2018. године, тужила је тражила доношење новог решења у смислу члана 42. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 73/18). Тужени орган је закључио да је доказе, на које се тужила сада позива у жалби, првостепени орган већ оценио приликом доношења решења првостепеног решења број 181.7-1 1722/13 од 14.10.2013. године, да је решењем туженог органа број 01-02/181.6.3 8783/13 од 28.05.2013. године, одлучено по жалби на наведено првостепено решење тако што је жалба одбијена, при чему су од стране другостепеног органа оцењени сви жалбени наводи и докази. Ценећи да је првостепени орган, ожалбеним решењем, правилно утврдио нови износ старосне пензије, имајући у виду све доказе и податке из матичне евиденције, тужени орган је применом члана 170. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу тужиле на решење првостепеног органа од 07.02.2019. године.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку

(„Службени гласник РС“, број 18/16 и 95/2018 - аутентично тумачење), прописано је, између осталог, да образложење решења мора да садржи чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Одредбом члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, прописано је да другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби, а по службеној дужности испитује постојање разлога за поништавање из члана 183. став (1) тач. 1) -6) овог закона и надлежност првостепеног органа.

Основано се, по налажењу Управног суда, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле. Ово са разлога што је тужени орган пропустио да оцени жалбене наводе, које је тужилца поновила и у тужби, да је првостепеном органу доставила доказе о извршеним уплатама доприноса број 07254006992, потврде о поднетим пријавама - одјавама са осигурања достављене 05.12.2001. године под бројем 1891 и пријаву под бројем 1892 од дана 05.12.2001. године, јер се у образложењу оспореног решења само наводи да су ови докази већ оцењени од стране првостепеног органа приликом доношења решења од 14.10.2013. године, као и од стране туженог органа у поступку по жалби на наведено првостепено решење. Овако дати разлози туженог органа у образложењу оспореног решења у погледу оцене навода жалбе, по оцени Суда, не могу се сматрати оценом навода жалбе, у смислу наведене одредбе члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, против ожалбеног решења првостепеног органа од 07.02.2019. године, због чега је тужени орган, пропустивши да у образложењу оспореног решења оцени жалбене наводе тужиле, који су од утицаја на решење конкретне управне ствари, учинио битну повреду правила поступања из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку и члана 168. став 2. истог закона.

Предлог тужбе да Суд поништи оспорено решење и решење првостепеног органа, Суд је оценио као предлог за решавање у спору пуне јурисдикције, па налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиле, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова спора, Суд је имао у виду одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и одредбу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11... и 18/20), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Према налажењу Суда, како је тужилца тужбом захтевала накнаду трошкова судског поступка колико буду изнели, при чему није определила врсту и износ трошкова за које тражи накнаду,

иако је то била дужна да учини, у смислу цитиране одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, то је Суд, на основу одредбе члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, одлучујући као у тачки II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.10.2022. године, II-4 У 9516/2019

Записничар
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност исправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК